

„A hatodik hónapban az Isten elküldte Gábor angyalt Galilea Názáret nevű városába egy szűzhöz, aki egy Dávid házából való férfinak, Józsefnek volt a jegyese, és Máriának hívták.”

Aztán az angyal hihetetlen dolgot közölt Máriával. Egy egész új, ismertelen élethelyzet vár rá, Mária nem akarta, nem kérte, nem is tudta, mire számíton, hiszen ilyesmi még senkivel sem történt. Nem tudta, hogy boldog lesz-e ettől, vagy boldogtalan, de ő csak ennyit válaszol: "Íme, az Úr szolgálója vagyok, legyen nekem a te igéd szerint."

A mi életünkben is vannak váratlan, ismeretlen, kiszámíthatatlan és nagyon bizonytalan szakaszok, boldog vagy tragikus események, amire egyáltalán nem vagyunk felkészülve. Talán mert nem is lehet felkészülni rá. Pedig az ember nagyon szeretné kézben tartani az életét, tudni, mit hoz a holnap, bebiztosítani a jövőt. Sajnos, ez lehetetlen, és ezt nagyon nehéz elfogadni. Nem tudjuk, holnap élünk-e, egészségesek leszünk-e, lesz-e munkánk, ott lesznek-e mellettünk a szeretteink. Stabilitásra vágyunk, hogy bátran tervezhessük az életünket.

Az Istennel való kapcsolatot is mi akarjuk meghatározni. „Istenem, tedd meg ezt! Ne engedd, hogy az megtörténjen! Most segíts! Add meg ezt meg azt!” Az imáink bizony sokszor erről szólnak. Mi akarjuk irányítani az Istent, mert úgy tűnik, nem tudja a dolgát.

Elszállt a gyermeki ősbizalom, hogy a végén minden jóra fordul? Hogy Isten számon tartja minden hajszálunkat? Egyáltalán lehetséges visszatérni ahhoz a gyermeki hithez?

Azt mondják, ha az ember örvénybe kerül, aki kapálózik, kétségbeesetten küzd, végül megfullad. Aki elengedi magát, azt újra feldobja a víz, és akkor ki lehet szabadulni a halálból. Szükség van rá, hogy rábizzuk magunkat Istenre, ne zúgolódjunk, hanem fogadjuk el az akaratát. Sokszor ez borzasztóan nehéz, de ez az első lépcső a lelki békéhez.

Ámen

Kissné Kosztolányi Klára, Pilisborosjenő